

V. LEAC

monoidal

V. Leac, n. 1973. Trăiește și lucrează în Arad și București. A publicat mai multe cărți de poezie: *Seymour: sonată pentru cornet de hârtie*, Ed. Vinea (2005, 2006, 2013); *Dicționar de vise*, Ed. Cartea Românească, 2006; *Lucian - un experiment* - CDPL, 2009; *'Oți sunt îngrijorați*, Ed. TracusArte - colecția NEO - 2010, 2015; *Unchiul este încântat*, Ed. Charmides, 2013. Membru fondator al grupării literare *Celebrul animal* și al revistei *Ca și Cum*. În 2012, împreună cu Bianca Băilă, înființează MOI la Timișoara; curator al evenimentului W.A.D. Arad, 2014. Filme: 2014 - *The Village Drones (I)*; 2015 - *The Village Drones (II)*; 2016 - *Trasee descriptive cu intrus*.

„Întotdeauna mi-am dorit să scriu poeme pentru doi, trei astronauți ușor distrați, în care abia mai pălpâie viața; navighează, așa, fără o destinație precisă. Vreau să-ți imaginezi surâsul astronautului stând acolo, lângă hublou, la o masă; sorbind din băutură - oare ce-o fi bând? După lectură să ai impresia că poemul se ridică (din pagină) în vârful picioarelor; te sărută pe obraz; apoi se îndepărtează în fugă; se oprește; se întoarce și-ți râde în nas, ca un copil șmecher despre care ai impresia că știe secretul fericirii.“

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEAC, V.

monoid eal / V. Leac. – București: Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0405-6

821.135.1

V. Leac

monoid eal

© Nemira, 2018

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Viorica DUMITRENCO

Tiparul executat de tipografia Delta Print S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0405-6

z o n a d i s t r u ș i l o r

Ce facem noi, cei fără ambiție, cărora ne plac
monologurile interioare iraționale?

Noi, cei care știm că suntem prinși în meschinărie și oboseală,
și orice lucru ni se pare imposibil și îndepărtat?

Ce facem noi, ăștia prinși în blocaj, veșnic nemulțumiți?

Când se întâmplă să avem o seară mișto,
ni se pare că totul e atât de ușor iar, mai târziu,
când rămânem singuri, murim încet și fără sens.

Noi, blazații, care nu ne dorim mișcare și ergoterapii;
noi, care ne dorim în secret să fim teleportați
în rezervație, unde e petrecerea cu amăgiri și aluzii,
de unde știm că nimeni nu mai pleacă.

Cei pentru care religia nu mai înseamnă nimic,
familia nimic, natura nimic, animalele nimic, copiii nimic...
Știința nu ne mai satisface imaginația și inteligența.
Noi, ăștia, care ne dorim atât de mult să iubim, iar când se
întâmplă, ni se pare imposibil și obositor.

Ce facem noi, cei care ne pierdem în amănunte, care vedem
defecțiuni peste tot, care nu-i suportăm pe onctuoși, dar ne lăsăm

uneori prinși în capcana lor. Noi, care trăim pentru scroll și lucru mecanic, pentru confuzie și deșeu?

Noi, ăștia, lipsiți de energie și șansă, rămași în așteptare...
Când obținem ce dorim nu ne mai dorim ce am obținut.
Consumatori de filme proaste, de umor sec și texte dubioase.
Pentru noi trecutul nu înseamnă nimic, prezentul e paralel,
viitorul imposibil.

Ce facem noi, cei care ne-am săturat de poezie și artă?
Cei care stăm prost cu orientarea, cu skillurile?
Noi nu ne dorim decât să fim lăsați în pace, să ne milogim
prin baie și holuri întunecate, ca niște zombie.

Noi, cei care n-am vrut niciodată să ne maturizăm;
care n-am vrut să cunoaștem ridicolul și lipsa de sens.
Ce facem noi, cei care n-am înțeles schemele și-am rămas
blocați pentru totdeauna, aici, în zona distrușilor?

Undeva la granița cu Olanda

Doi bărbați străini pedaleau pe drumul de țară.
Până la granița cu Olanda mai sunt câțiva kilometri.
E toamnă.

Câmpul din jur e învăluit în ceață și vegetație.
Unul e înalt și slab, îmbrăcat în negru,
ochelari de soare, pantofi de mort.
Se oprește din când în când să-și umfle roata.

Celălalt, mult mai scund, părea de aceeași vîrstă,
gras și cu început de chelie; ochi mici, mutră zâmbitoare.
Pentru el tipul înalt era mult prea copilăros
ca să-i acorde vreo atenție.

Pedaleau fără să-și spună nimic, uneori își ștergeau lacrimile.
Aproape de graniță au găsit pe marginea drumului alune.
Pe cer fug nori albi. Soarele palid strălucește în frunze.

S-au pus în genunchi și culeg alune.
Aproape de locul unde se află e un aeroport utilitar.
Sunetul avioanelor le dă un aer indiferent,
se simt protejați.

Acum stau ascunși în porumb și sparg alune.
 Țsta gras continuă să zâmbească de parcă ar ști
 el dinainte cum are să se termine povestea.

Îi făcea mare plăcere să-i spună tipului înalt,
 pe un ton serios, Iraționalul Matotelo.
 El și-a amintit că a fost îndrăgostit cândva
 de o fată bătrână, cu nume de iepure.

Grasu nu a scos un cuvânt din tot ce știa.
 A spus, mai mult pentru el, noi putem merge
 oriunde pentru că suntem invizibili,
 iar ce e invizibil e lipsit de responsabilitate.

Tipul înalt s-a oprit din mestecat, a privit în jur,
 într-o direcție greșită, de parcă ar fi văzut pe cineva
 venind prin porumb.

S-a ridicat, a urcat pe bicicletă și-a dispărut
 fredonând cântecul lui preferat:

„Când ești cu nervii la pământ,
 și noaptea-i nesfârșită“.

T o t c e c o n t e a z ă p e n t r u n o i

Au venit cu dubele din Olanda îmbrăcați
 în salopete de cauciuc. Pe unul îl cheamă
 Dani și e d'al nostru. Și-a lăsat pe masă
 numărul de telefon, în cazul în care cineva

ar vrea să plece să muncească alături de el.
 Gemenii din trupa noastră i-au dat banane
 și kafea. El a zis că putem merge cu familia
 dacă vrem, dar nimeni nu părea foarte hotărât.

Când au venit a doua oară, au fost așteptați
 de 1 băiat albinos cu o tavă încărcată cu
 prăjituri. Aici în zonă nu există femei, doar
 workers. Noi nu spunem nimic, îi evităm

și muncim din greu. Noaptea vedem
 la fereastră o lumină, bănuim că e tatăl
 băiatului albinos care suferă de insomnie.
 Au întins furtunele pe acoperiș, au adus

scări speciale și-au început să spele sera în exterior.
 Noi eram jos, înăuntru, tăiam salată, nu
 le vedeam mutrele din cauza jeturilor de apă.
 Cineva a înjurat, că așa nu se mai poate, că e cu

nervii la pământ și în secunda următoare
a căzut din nou în genunchi și a început să plângă.
Am rămas doar 5 bărbați și Christin, nemțoaica
dementă. Tatăl băiatului albinos ne

spune că s-a născut într-o seră și d-aia are mâinile
astea uriașe. Tăieturile de pe antebraț sunt din
ziua când a părăsit-o soțul ei, un aventurier introvertit.
Unii fac curățenie atunci când suferă din dragoste,

alții, cei mai mulți, își beau mințile, se droghează
și nu-și mai revin niciodată. Suntem supravegheați
de drone și de un bătrân invalid care stă mereu
în fereastră cu un binoclu militar pe genunchi.

Toți știm că într-o zi vom pleca de aici. Suntem
atât de convinși că am început să facem cumpărături,
cadouri pentru prieteni și familie. Ne încărcăm
bateriile în felul ăsta, ne înșelăm sufletul păcătos.

Sărbătoarea celui mai confuz eveniment neplăcut

Sunt prins în dezastre, e ca-n jocul *BAD JUJU* -
cele mai grele lovituri de la prieteni vin.
Lipsă de anticipație sau eșec al încrederii?
Jocul e o glumă care te proiectează în zona invizibil și urât.

Dacă aș avea un miriapod cât 1 autobuz, i-aș da drumul
în parc și aș urmări dezastrul. Aș întinde mâna ca un jedi,
l-aș ridica deasupra parcului și l-aș fixa acolo, în aer,
ca pe un sfânt martir protector al orașului.

Din trecut nu apare nici un autobuz, doar senzația
permanentă de examen căzut. Panică și uimire -
mereu pregătit să fii săltat de oameni autorizați.
Greșcala apare atunci când pierzi controlul intenției.

Acum câteva zile un amic îmi spune *lejer superior*
că barba și burta-s un capital de imagine în campania electorală.
Banii sunt un substitut al comunicării, mai zice.
Acum, între noi, există o dimensiune mitică;
bruiiajele și derutele au dispărut definitiv.

III

Ce-ți spune ție acum natura?
Aproape tot din ceea ce nu înțeleg.
Văd în față ceea ce de obicei toți văd.
Verde – și nimic mai mult.

Conștient că acolo-i o lume
misterioasă și înfometată;
străină, reală și fără remușcări.
Când și cum s-a ajuns aici?
Unii spun că prin tehnologie și imaginație.

Cuprins

zona distrușilor	5
Undeva la granița cu Olanda	7
Tot ce contează pentru noi	9
Sărbătoarea celui mai confuz eveniment neplăcut.....	11
Sera	12
Tabăra	16
Gazonul	17
Posibilități	19
Vino și arată-mi stelele	21
Puțin timp mai târziu	24
Din dragoste pentru anonimi și minorități.....	26
Dragă Gizi	29
Apartenență și suspans	32
Tu nu mă înțelege	34
Paznicul	36
Țoale și tehnologie	38
Nu întotdeauna înțelege cum stau de fapt lucrurile.....	41
bad or worse	43
Scene dintr-un film dispărut	45
indicații înșelătoare	49

înainte de a te hotărî	50
SOLIDEAL	52
Băiatul nu înțelege	54
Uneori	55
Hotel Cosmos	56
Occident	58
Prezența	64
incertitudine	66
Dimineața în insulă	67
patafizica	69
Oțetarii	73
II	74
III.....	75
IV.....	76
V	77
VI.....	78
protejați în permanență.....	76
m o n o i d e a l	77
II	81
III.....	82